

Универзитет у Нишу
ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ
Бр. 01-5229/1
17/11/2023. године

На основу члана 36. Правилника о мастер академским студијама права Служба за наставу и студентска питања даје следеће

О Б А В Е Ш Т Е Њ Е

1. Обавештава се јавност да су завршни мастер рад и Извештај Комисије за оцену и одбрану мастер рада под називом „Уговори од посебног значаја за установу наслеђивања у савременом руском праву са нарочитим освртом на савремено српско право”, кандидата Стојановић Људмиле, број досјеа M026/22-О, студента мастер академских студија права на Правном факултету у Нишу, примљени дана 17/11/2023. године и да се налазе у Библиотеци и на сајту Факултета.
2. Извештај и мастер рад доступни су, у року од 5 (пет) дана од дана истицања овог обавештења на огласну таблу Факултета, заинтересованим лицима у времену од 08,00 до 15,00 сати сваког радног дана.
3. Извештај Комисије за оцену и одбрану мастер рада су саставни део овог обавештења.
4. Ово обавештење истаћи на сајт и доставити Библиотеци.

СЛУЖБА ЗА НАСТАВУ И
СТУДЕНТСКА ПИТАЊА

КАТЕДРИ ЗА ГРАЂАНСКОПРАВНЕ НАУКЕ ПРАВНОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У НИШУ

Одлуком декана Правног факултета Универзитета у Нишу, бр. 01-3135/1, од 13. новембра 2023. године образована је Комисија за писање Извештаја за оцену и јавну одбрану мастер рада под називом рада **„Уговори од посебног значаја за установу наслеђивања у савременом руском праву са нарочитом освртом на савремено српско право”**, кандидаткиње Људмиле Стојановић, студенткиње мастер академских студија права (број досијеа **М 026/22-О**), у саставу: 1) др Наташа Стојановић, редовна професорка Правног факултета Универзитета у Нишу, менторка; 2) др Михајло Цветковић, ванредни професор Правног факултета Универзитета у Нишу, председник Комисије и 3) др Новак Крстић, ванредни професор Правног факултета Универзитета у Нишу, члан.

Комисија, пошто је детаљно прегледала мастер рад, Катедри за грађанскоправне науке Правног факултета Универзитета у Нишу подноси следећи:

ИЗВЕШТАЈ

о оцени мастер рада и његовој подобности за јавну одбрану

Мастер рад под називом **„Уговори од посебног значаја за установу наслеђивања у савременом руском праву са нарочитом освртом на савремено српско право”**, кандидаткиње Људмиле Стојановић, написан је у потпуности у складу са Техничким упутством за израду мастер рада Правног факултета Универзитета у Нишу

Текст мастер рада који је предмет оцене написан је на 65 страница компјутерски обрађеног текста са 228 напомене, библиографског и експликативног карактера. Коришћена књижевност обухвата 43 монографске публикације, као и чланак, домаћих и страних аутора, 17 правних извора и 17 судских одлука, руских и домаћих судова.

Мастер рад је структуриран тако да, поред *Увода* и *Закључних разматрања*, садржи и четири дела: I *Забрањени наследноправни уговори у руском и српском праву*; II *Уговор о наслеђивању који дозвољен у руском праву и истовремено забрањен у српском праву*; III *Уговор о доживотном издржавању као облигационоправни уговор од посебног значаја за руско и српско наследно право* и IV *Уговор о уступању и расподели имовине за живота као правни посао који не постоји у руском праву и као уговор који је регулисан у српском праву*. Рад садржи и попис коришћене литературе, попис законских текстова, попис судских одлука, сажетак, на српском и енглеском језику и биографију ауторке мастер рада.

Сваки део рада представља опис и анализу појединих врста уговора од посебног значаја за савремено руско право и њихово поређење са савременим српским наследним правом.

У *Уводу* рада (стр. 4–5), ауторка је аргументовано образложила тему рада, повод за њену обраду, циљ рада, коришћену научно-истраживачку методологију и постављену структуру рада.

У првом делу рада, под насловом *Забрањени наследноправни уговори у руском и српском праву* (стр. 6–11), ауторка анализира: уговор о садржини завештања, уговор о будућем наследству или испоруци и уговор о одрицању од наслеђа које није отворено. За разлику од српског законодавца који врло јасно изражава намеру којом забрањује овакве уговоре у правном промету Републике Србије, руски законодавац ове правне послове и не спомиње. Ауторка рада аргументовано, износи мишљење да и у руском праву ови уговори морају бити забрањени јер се директно противе праву наслеђа, начелу слободе завештајних располагања и тренутку отварања наслеђа, као релевантном за пренос заоставштине једног оставиоца на његове наследнике.

Други део рада, који носи назив *Уговор о наслеђивању који дозвољен правни посао у руском праву и истовремено забрањен у српском праву* (стр. 12–32), односи се на уговор о наслеђивању који је у савременом руском праву, почев од измена и допуна Грађанског законика Руске Федерације из 2018. године регулисан као дозвољен правни посао. У раду ауторка детаљно обрађује: појам и правну природу овог правног посла, његове стране уговорнице, предмет уговора о наслеђивању и његова правна дејства. Посебан сегмент овог дела рада посвећен је могућој садржини уговора о наслеђивању, а тиче се: одређивања извршиоца уговора, остављања испоруке или налога овим правним послом и одређивања уговорног наследника под условом. У овом делу рада, ауторка осветљава и посебну врсту уговора о наслеђивању који се може закључити у руском праву – заједнички уговор о наслеђивању између супружника и указује на његове специфичности. На основу извршене анализе одредаба Грађанског кодекса Руске Федерације посвећених уговору о наслеђивању, ауторка износи мишљење да би српски законодавац, са великом пажњом, требало да преиспита оправданост забране овог правног посла у Републици Србији и да, по угледу на руско право, регулише овај уговор, узимајући у обзир и све његове модалитете.

У трећем делу рада, под насловом *Уговор о доживотном издржавању као облигационоправни уговор од посебног значаја за руско и српско наследно право* (стр. 33–46), ауторка, кроз анализу законских решења, ставова руских судова и мишљења руских теоретичара, посвећених уговору о доживотном издржавању, осветљава основне законитости и специфичности у нормирању овог правног института, фокусирајући своју пажњу нарочито на: појам и основна обележја овог правног посла, његове уговорне стране, предмет уговора и његов престанак. Ауторка, у овом делу рада, посебну пажњу посвећује разграничењу уговора о доживотном издржавању од уговора о доживотној ренти, који је такође, нормиран Грађанским закоником Руске Федерације. На крају овог дела рада, ауторка осветљава сличности и разлике између уговора о доживотном издржавању у савременом српском и руском праву.

Четврти део рада, који носи назив *Уговор о уступању и подели имовине за живота као правни посао који не постоји у руском праву и као уговор који је*

регулисан у српском праву (стр. 47–53), посвећен је, како и сам наслов каже, уговору о уступању и расподели имовине за живота, који руско право не познаје, за разлику од домаћег права. Ауторка, кроз анализу одредаба српског Закона о наслеђивању које се односе на овај правни посао, даје аргументе због којих овом правном послу, није место у руском праву, утолико више што руски законодавац већ има довољно правних инструмената, попут: уговора о поклону, уговора о доживотној ренти, уговора о доживотном издржавању и уговора о наслеђивању, којим може обезбедити појединцима широка слобода у уређивању имовинскоправних односа, према својим потребама и могућностима.

У *Закључним разматрањима* мастер рада (стр. 54–55) ауторка сажето износи резултате својих истаживања, стављајући у први план, основне законитости и тенденције у нормирању уговора о наслеђивању и уговора о доживотном издржавању у руском праву, које могу бити од користи и законодавцу Републике Србије у будућем регулисању ових правних послова.

Закључак и предлог

На основу детаљног прегледа мастер рада „**Уговори од посебног значаја за установу наслеђивања у савременом руском праву са нарочитом освртом на савремено српско право**”, кандидаткиње Људмиле Стојановић, Комисија закључује да је он резултат самосталног теоријског истраживања кандидаткиње, да је предмет рада квалитетно и детаљно обрађен, а циљ истраживања у претежној мери остварен. Структура рада је добро осмишљена и постављена тако да његови делови представљају правно-технички и логички повезане целине. Рад је написан једноставним, допадљивим и приступачним стилем и језиком. Поред тога, рад одликује кохерентност, јасноћа и прегледност у излагањима. Коришћена библиографска грађа и правни извори потврђују да је ауторка уложила велики напор да истражи задату тему и да је показала да је оспособљена да кроз упоредноправни приступ анализира прописе и теоријска схватања правних система Руске Федерације и Републике Србије, уочи њихове предности и недостатке, као и